

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 17.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367050608/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Jeg veed dog I er ingen Munk eller Johanniterridder, Herre!» sagde Jochum.

«Ingenlunde – svarede Holger og tømte sit Glas – men en Friheds-ridder er jeg; og blev jeg ogsaa engang bindegal af Forelskelse, saa har jeg Intet imod Kjærligheden selv, den kan være artig nok for en Forandrings Skyld; men Troskaben, Jochum! den blev jeg nok snart kjed af, hvis jeg kjender den ret. Desuden spiller jeg maaskee Fanden et Puds, hvis jeg aldrig gifter mig; thi jeg har for længe siden spilt Kone og Børn bort, maa du vide, og var det ikke til Belsebub selv, saa var det dog vist til en af hans Haandlangere.»

«Det er en underlig Tale, I fører – sagde Jochum og korsede sig – jeg troer Vinen er løbet Jer lidt i Hovedet.»

«Det kan nok være – svarede Holger – husk mig paa, naar jeg bliver ædru, at vi strax ride til Velskland!»

«Det skal skee» – sagde Jochum, og da Hestene vare sadlede, giernte Jochum ikke at erindre sin Herre om hans Beslutning. De toge nu ogsaa virkelig Veien til Velskland, og efter mangfoldige lystige Eventyr og adskillige ridderlige Foretagender, hvorved Holger vandt ligesaa megen Ære, som Færdighed i at bruge sin Landse, kom de tillige med flere unge Riddere til Velskland, og Ingen tvivlede paa, at den unge Galning jo var født og baaret til den ridderlige Heltestand. Nu kom de endelig til den Stad, hvor den skjønnede Prindsesse lyste som en Sol, og fortryllede hele Landet omkring sig. Næste Dag var et stort Ridderspil forhaanden, hvorved den skjønnede Prindsesse skulde uddøle Prisen til den tappreste Ridder. Den unge Eventyrer meldte sig ved Hoffet, udbad sig Tilladelse til at tage Deel i Tøurneringen, og udgav sig for en Slægtning af den berømte Holger Danske, med hvem han ogsaa virkelig troede at være i et Slags Slægtskab, fra den Dag, han havde opdaget, at han var saa tapper en Karl.

Han blev meget naadigt modtaget, ja havde endogsaa den Lykke at see den deilige Prindsesse; og ganske svimmel i Hovedet af hendes blændende Skjønhed, kom han som en Beruset tilbage til Herberget og omfavnede Jochum saa heftigt, at den arme Karl var færdig at tabe Veiret derved. «Puds mit Harnisk, saa det kan skinne som en Sol – sagde Holger – og giv min Blis en Tønde Havre eller to! imorgen skal jeg bryde en Landse for de deiligste Øine, jeg i mine Dage har seet.»